

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce **S. D.**, zast. JUDr. Markétou Pakandlovou, advokátkou, se sídlem v Hradci Králové, ul. S. K. Neumanna 281, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, Praha 5, Křížová 25, v řízení o částečný invalidní důchod související s pracovním úrazem, ke kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 8. 10. 2002, č. j. 29 Ca 13/2000 – 68,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokátky JUDr. Markéty Pakandlové **s e u r č u j e** částkou 650 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30ti dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 8. 10. 2002, č. j. 29 Ca 13/2000 – 68, vyhověl Krajský soud v Hradci Králové oprávněnému prostředku žalobce, zrušil rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (dále jen „žalované“) v Praze ze dne 2. 12. 1999, č. X (jímž byl žalobci přiznán částečný invalidní důchod úrazový od 25. 2. 1993 podle § 37 zákona č. 100/1988 Sb. spolu s finančním doplatkem od 15. 3. 1996 – představující zvýšení důchodu pro souvislost částečné invalidity s pracovním úrazem) a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Zavázal ji právním názorem, že žalobci náleží zvýšení částečného invalidního důchodu pro souvislost s úrazem nikoliv od roku 1996, ale již od data vzniku částečné invalidity, tedy od 25. 2. 1993. Dále žalované uložil, aby při výpočtu dávky započítala žalobci jako dobu pojištění též dobu od 1. 9. 1959 do 30. 6. 1960, kdy bylo prokázáno, že žalobce prospěl v prvním ročníku učebního oboru pěstitel – chovatel. Pokud jde o požadavek žalobce na určení dřívějšího data vzniku částečné invalidity, odkázal soud na posudky Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, pracoviště v Hradci Králové a v Brně s tím, že tuto záležitost již v tomto řízení řešit nelze. Pokud žalobce v průběhu řízení namítal nezapočtení a nevyplácení státního vyrovnávacího příspěvku v roce 1992 a 1993, špatný zápočet dnů pojištění odpracovaných v I. a II. pracovní kategorii a nesprávný výběr pěti nejvýhodnějších roků z posledních deseti let před vznikem invalidity při výpočtu dávky, vyšel krajský soud z předpokladu, že v novém řízení vezme správní orgán tyto námítky žalobce v úvahu, dávku přepočte s ohledem na nutnost zahrnutí ztráty na výdělku pro souvislost s pracovním úrazem, což výši výdělku v jednotlivých letech změní a tím dojde i ke změně výše přiznané dávky; soud dále vyslovil,

že dojde i ke změně výpočtu plného invalidního důchodu, přiznaného žalobci dalším rozhodnutím žalované ze dne 20. 12. 2000.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce včas (18. 11. 2002) odvolání, a spis byl Krajským soudem v Hradci Králové předložen spolu s odvoláním Vrchnímu soudu v Praze k rozhodnutí dne 29. 11. 2002. Vrchní soud v Praze však přípisem ze dne 23. 12. 2002 sdělil žalobci, že s ohledem na novou úpravu správního soudnictví a na počet dosud napadených věcí u tamního soudu, nestihne rozhodnout o odvolání žalobce do 31. 12. 2002. Současně mu sdělil, že proto bude ze zákona řízení dnem 1. 1. 2003 v souladu s ustanovením § 129 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb. (soudní řád správní – dále jen s. ř. s.) zastaveno a účastník může do 31. 1. 2003 podat proti rozhodnutí krajského soudu, které bylo napadeno odvoláním, kasační stížnost podle s. ř. s. Žalobce byl poučen, že kasační stížnost, o níž rozhodne Nejvyšší správní soud se podává u krajského soudu, který napadené rozhodnutí vydal, přičemž lhůta pro podání kasační stížnosti je zachována též, byla-li tato podána u Nejvyššího správního soudu (§ 106 odst. 4 s. ř. s.). Konečně byl též poučen, že stěžovatel, který nemá vysokoškolské právnické vzdělání musí být zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Žalobce doručil dne 31. 1. 2003 Nejvyššímu správnímu soudu podání, v němž žádá uvedený soud o „odročení závazné lhůty z důvodu rozumného poškození z pracovního úrazu“. Prosí o vyžádání dokumentace zaslané Vrchnímu soudu v Praze spolu s odvoláním proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 8. 10. 2002 (který současně přiložil, stejně jako přípis Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 12. 2002, 1 Cao 193/2002). Nejvyšší správní soud přípisem ze dne 24. 2. 2003, č. j. Na 264/2003 – 5, zaslal podání žalobce k dalšímu opatření Krajskému soudu v Hradci Králové. Uvedený soud, vycházející z toho, že žalobcovo podání ze dne 31. 1. 2003 je možno pokládat za kasační stížnost, usnesením ze dne 7. 3. 2003 vyzval žalobce (dále též jen „stěžovatele“), aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení doložil do spisu plnou moc udělenou advokátovi, který jej bude v řízení o kasační stížnosti zastupovat, doplnil prostřednictvím svého zástupce z řad advokátů údaj o tom, kdy mu byl napadený rozsudek doručen, v jakém rozsahu jej napadá a označil důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 s. ř. s. Současně jej poučil, že nebude-li výzvě vyhověno, t. j. nebude-li doložena plná moc udělená advokátu a doplněny důvody kasační stížnosti a rozsah napadení rozsudku, bude řízení o kasační stížnosti podle § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítnuto.

Dne 13. 2. 2003 bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno další podání stěžovatele, nadepsané jako „nové skutečnosti“, jímž zaslal stěžovatel uvedenému soudu řadu písemností, týkajících se jeho pracovněprávního sporu vedeného u Okresního soudu ve Svitavách, proti Státnímu statku S., a žádal, aby tyto přílohy byly zařazeny do spisu, v němž je řešena souvislost jeho invalidity s pracovním úrazem. Přípisem ze dne 21. 3. 2003, č. j. Na 340/2003 – 5, byl stěžovatel informován, že jeho podání bylo postoupeno Krajskému soudu v Hradci Králové k dalšímu opatření ve smyslu § 108 odst. 1 s. ř. s. s tím, aby veškerou další korespondenci směřoval přímo k tomuto soudu, který poté předloží věc Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o případné kasační stížnosti.

Na výzvu krajského soudu ze dne 7. 3. 2003 reagoval stěžovatel přípisem, adresovaným předsedovi Krajského soudu v Hradci Králové, v němž žádal o přidělení advokáta, a upozornil znovu na své zdravotní postižení – následky posttraumatického syndromu mozku. Vyslovil nesouhlas s postupem JUDr. J. K. při vyřizování jeho důchodové záležitosti. Místopředsedkyně Krajského soudu v Hradci Králové přípisem ze dne 24. 4. 2003 informovala stěžovatele, že předseda soudu jako orgán státní správy soudu

není oprávněn rozhodovat o ustanovení advokáta a proto byl přípis stěžovatele postoupen k přímému vyřízení JUDr. K. Usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 5. 2003, č. j. 29 Ca 13/2000 – 94, byl žalobce osvobozen od soudních poplatků a byl mu ustanoven pro řízení o kasační stížnosti zástupcem advokát JUDr. Miloš Vízdal se sídlem ve Svitavách. Stěžovatel podal proti tomuto usnesení u Nejvyššího správního soudu v Brně kasační stížnost, která byla opět postoupena Krajskému soudu v Hradci Králové a přípisem ze dne 24. 6. 2003, č. j. Na 692/2003 – 6, byl žalobce znovu informován o tom, že kasační stížnost se podává u soudu, který napadené rozhodnutí vydal, neboť právě u tohoto soudu se nachází spis věci se týkající, do něhož je třeba kasační stížnost založit, přičemž na krajském soudu je, aby odstranil její případné vady před předložením spisu Nejvyššímu správnímu soudu.

Krajský soud v Hradci Králové poté usnesením ze dne 28. 11. 2003, č. j. 29 Ca 13/2000 – 118, zbavil JUDr. Miloše Vízdala, advokáta ve Svitavách, povinnosti zastupovat žalobce v řízení o kasační stížnosti, a současně mu ustanovil pro řízení o kasační stížnosti zástupcem advokáta Mgr. Lubomíra Matěje, se sídlem v Hradci Králové, Malé náměstí 112. Stěžovatel podal proti tomuto usnesení kasační stížnost, která byla Nejvyšším správním soudem shledána nepřípustnou, a jako taková byla usnesením naposledy uvedeného soudu ze dne 26. 8. 2004, č. j. 4 Ads 43/2004 – 143, odmítnuta. Nejvyšší správní soud dovodil, že námitku stěžovatele, v níž nesouhlasil s usnesením krajského soudu, jímž mu byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven v pořadí již druhý advokát, nelze podřadit pod žádný z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Proto ji odmítl podle § 43 odst. 1 písm. d) s. ř. s., použitého pro toto řízení o kasační stížnosti ve smyslu § 120 s. ř. s. Krajskému soudu v Hradci Králové bylo uloženo, aby po doručení usnesení Nejvyššího správního soudu byl spis znovu předložen k rozhodnutí o opravném prostředku žalobce proti napadenému rozsudku o věci samé.

Krajský soud v Hradci Králové usnesením ze dne 18. 10. 2004 vyzval zástupce stěžovatele, aby ve lhůtě jednoho měsíce ode dne doručení usnesení doplnil údaj, kdy byl napadený rozsudek doručen, v jakém rozsahu se napadá, a jaké důvody kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. jsou uplatňovány. Zdůraznil, že kasační stížnost podaná stěžovatelem ze dne 31. 1. 2003 postrádá předepsané náležitosti a proto se k jejímu doplnění stanovuje zástupci stěžovatele zákonná měsíční lhůta s tím, že nebudou-li doplněny důvody kasační stížnosti a rozsah napadení rozsudku, bude řízení o kasační stížnosti podle ustanovení § 37 odst. 5 odmítnuto.

Vzhledem k žádosti zástupce stěžovatele o zrušení ustanovení zástupcem (ze dne 15. 10. 2004) odůvodněnou nedůvěrou stěžovatele v jeho osobu a neochotou poskytovat mu potřebnou součinnost vydal Krajský soud v Hradci Králové další rozhodnutí (usnesení ze dne 15. 11. 2004, č. j. 29 Ca 13/2000 – 153), jímž zprostil Mgr. Lubomíra Matěje povinnosti zastupování stěžovatele v řízení o kasační stížnosti a současně ustanovil stěžovateli pro toto řízení zástupkyní JUDr. Markétu Pakandlovou, advokátku, se sídlem v Hradci Králové. Ta na další výzvu soudu k doplnění kasační stížnosti a po prodloužení jednoměsíční lhůty k jejímu podání o další jeden měsíc, odůvodnila kasační stížnost v doplňku ze dne 21. 2. 2005 tak, že stěžovatel je přesvědčen, že krajský soud velmi zdlouhavým způsobem posuzoval otázku přiznání invalidního úrazového důchodu podle § 37 zákona č. 100/1988 Sb. Vytýká uvedenému soudu, že zcela bezdůvodně požadoval v rámci soudního řízení vypracování posudku PK MPSV v Brně, když stěžovatel v tomto důkazu nespátřuje podklad pro posouzení jeho nároku na přiznání poúrazového invalidního důchodu, který mu byl v souvislosti s utrpěným pracovním úrazem přiznán. Pokud žalovaná odmítá spojitost mezi

postižením stěžovatele a pracovním úrazem jen proto, že nebyl předložen tiskopis „Hlášení o pracovním úrazu“ vystavený zaměstnavatelem, pak podle názoru stěžovatele měl tento tiskopis nahradit rozsudek soudu a zkonstatovat, že i bez existence tohoto dokladu, požadovaného žalovanou, má stěžovatel nárok na postup ve věci tak, jako kdyby toto hlášení bylo stěžovatelem předloženo. Připomíná, že je povinností bývalého zaměstnavatele stěžovatele toto hlášení předložit, a nelze tuto povinnost přenášet na pracovníka. Stěžovatel setrval na svém stanovisku „o navýšení dávek z důvodu pracovního poměru již od roku 1993“. Navrhoval, aby na základě této kasační stížnosti byl napadený rozsudek v plném rozsahu zrušen a se závazným právním názorem vrácen zpět krajskému soudu k novému projednání a k novému rozhodnutí. V dalším podání ze dne 14. 3. 2005 doplnila zástupkyně stěžovatele kasační stížnost o specifikaci důvodů jejího podání, v níž bez bližší argumentace vyslovila názor, že soudním rozhodnutím byl porušen zákon.

Nejvyšší správní soud nemohl podanou kasační stížnost věcně projednat a odmítl ji z následujících důvodů.

Předně nutno uvést, že stěžovatel ve své kasační stížnosti a jejích doplňcích neoznačil výslovně důvod kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., a ani v konfrontaci s výrokem napadeného rozhodnutí, a tou částí odůvodnění rozsudku, v níž soud po právní stránce svůj závěr odůvodnil, nelze takový důvod nalézt. Není zřejmé, v čem za situace, kdy krajský soud požadavku stěžovatele vyhověl a přezkoumávané rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení, spatřuje stěžovatel porušení zákona. Při porovnání obou dodatků kasační stížnosti lze usuzovat, že toto porušení se vztahuje k odůvodnění napadeného rozsudku a k postupu soudu při dokazování (bez ohledu na výsledek řízení). Stěžovatel totiž vytyká krajskému soudu provedení důkazu posudkem posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Brně a označuje jej za důkaz pro řízení nepotřebný. Dále namítá, že pokud žalovaná odmítla souvislost mezi postižením stěžovatele a pracovním úrazem pouze z důvodu absence hlášení o pracovním úrazu vystaveným zaměstnavatelem, měl tento tiskopis nahradit rozsudek soudu a konstatovat, že i bez něj má stěžovatel nárok na požadované zvýšení.

Kasační stížnost, tedy i v ní uváděné důvody, o jejichž existenci se stěžovatel opírá, musí soud posuzovat podle jejího obsahu (§ 41 odst. 2 občanského soudního řádu ve spojení s § 64 s. ř. s.). Jinými slovy řečeno, konkrétně uváděné důvody musí být svým obsahem podřaditelné pod některý z důvodů, které soudní řád správní v ustanovení § 103 odst. 1 jako důvody kasační stížnosti vymezuje. Pokud takové obsahové podřazení není možné, jedná se o důvody jiné, v § 103 odst. 1 s. ř. s. neuvedené. Na to navazuje ustanovení § 104 s. ř. s., které upravuje důvody nepřipustnosti kasační stížnosti. Podle odst. 4 tohoto ustanovení není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Podle odst. 2 téhož ustanovení není též přípustná kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo jen proti důvodům rozhodnutí soudu.

Důvody pro podání kasační stížnosti soudní řád správní taxativně vymezuje v již zmíněném ustanovení § 103 odst. 1. Kasační stížnost lze podle něho podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení (písm. a/), z důvodu vážných vad správního řízení, pro které mělo být rozhodnutí správního orgánu soudem zrušeno (písm. b/), z důvodu zmatečnosti řízení před soudem (písm. c/), z důvodu nepřezkoumatelnosti soudního řízení nebo vážných

procesních vad v řízení před soudem (písm. d/), a konečně též z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo zastavení řízení (písm. e/).

V projednávané věci je kasační stížnost nepřipustná, a to především proto, že se opírá o skutečnosti, které svým obsahem nejsou podřaditelné pod některý z důvodů ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a též proto, že směřuje toliko proti odůvodnění napadeného rozsudku.

Předmětem přezkumného řízení soudního v projednávané věci byl opravný prostředek stěžovatele ze dne 20. 12. 1999, směřující proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 12. 1999, č. X, jímž byl stěžovateli přiznán částečný invalidní důchod úrazový od 25. 2. 1993 podle § 37 zákona č. 100/1988 Sb. (o sociálním zabezpečení) spolu s finančním doplatkem od 15. 3. 1996, představujícím zvýšení tohoto důchodu pro souvislost částečné invalidity s pracovním úrazem. V opravném prostředku (žalobě) stěžovatel žádal o „zpětné přeshetření zbytkového 10tiprocentního zvýšení od roku 1993“ s tím, že o toto zvýšení již žádal v roce 1995, takže mu neprávem bylo toto zvýšení přiznáno až od 15. 3. 1996. Tímto podáním stěžovatel vymezil rozsah napadení přezkoumávaného rozhodnutí žalované. Rozsudkem, který stěžovatel napadá v kasační stížnosti, bylo zcela jeho požadavku, vyjádřeného v opravném prostředku, vyhověno, když krajský soud zrušil napadené rozhodnutí žalované ze dne 2. 12. 1999, č. X, a věc vrátil žalované k dalšímu řízení se závazným právním názorem, že žalobci náleží zvýšení částečného invalidního důchodu pro souvislost s úrazem nikoliv od roku 1996, ale již od data vzniku částečné invalidity a přiznání částečného invalidního důchodu, tedy od 25. 2. 1993. Dále žalované uložil, aby při výpočtu dávky započítla žalobci jako dobu pojištění též dobu od 1. 9. 1959 do 30. 6. 1960. Pokud žalobce v průběhu řízení namítal nezapočtení a nevyplácení státního vyrovnávacího příspěvku v roce 1992 a 1993, špatný zápočet dnů pojištění odpracovaných v I. a II. pracovní kategorii a nesprávný výběr pěti nejvýhodnějších roků z posledních deseti let před vznikem invalidity při výpočtu dávky, vyšel krajský soud z předpokladu, že v novém rozhodnutí vezme správní orgán tyto námitky žalobce v úvahu a dávku přepočte s ohledem na nutnost zahrnutí ztráty na výdělků pro souvislost s pracovním úrazem, což výši vyměřovacího základu v jednotlivých letech změní a tím dojde i ke změně výše přiznané dávky; soud též vyslovil, že takto dojde i ke změně výpočtu plného invalidního důchodu, přiznaného stěžovateli též pro souvislost s pracovním úrazem, dalším rozhodnutím žalované ze dne 20. 12. 2000.

Z uvedeného je patrné, že stěžovatelově požadavku vyjádřeného v doplňku kasační stížnosti na přiznání zvýšení částečného invalidního důchodu pro souvislost s pracovním úrazem již od roku 1993 bylo soudem zcela vyhověno, a není proto zřejmé, z jakého důvodu vzdor této skutečnosti stěžovatel v dodatku kasační stížnosti znovu tento požadavek opakuje, jakoby snad vycházel z toho, že soud jeho žádosti nevyhověl. Neuvádí, v čem je tento postup soudu nezákonný, t. j. nedovolává se žádného z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního, a neuvádí ani, jaký jiný návrh činí, t. j. jak by mělo být o jeho požadavku rozhodnuto. Polemizuje pak s odůvodněním napadeného rozsudku, v němž je též hodnocen důkaz posudkem Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, a to jak pracoviště v Hradci Králové, tak pracoviště v Brně, který si krajský soud v tomto řízení pro ověření data vzniku částečné invalidity stěžovatele a její souvislosti s pracovním úrazem též vyžádal. Stěžovatel neuvádí, v čem spatřuje nesprávnost či nezákonnost tohoto důkazu na rozhodnutí soudu o věci samé. Ostatně nutno připomenout, že posudek uvedené posudkové komise byl vypracován na základě požadavku stěžovatele, vyjádřeném při jednání soudu dne 2. 10. 2001, v němž stěžovatel a jeho zástupce zpochybňovali posouzení zdravotního stavu Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí s pracovištěm v Hradci Králové. Dále stěžovatel v kasační stížnosti nesouhlasí s tou částí odůvodnění napadeného rozsudku, v níž krajský

soud mimo jiné cituje vyjádření žalované ze dne 18. 1. 2000 a v rámci této citace též její stanovisko, že sice již od 6. 3. 1997 byla vedena korespondence mezi stěžovatelem a žalovanou ve věci zvýšení dávky pro souvislost s úrazem, ale pouze informativně o potřebných dokladech, což nelze považovat za řádnou žádost, věrohodný důkaz – hlášení pracovního úrazu, který nebyl doložen. Z výsledku řízení – z rozhodnutí krajského soudu – je však patrné, že toto tvrzení se krajskému soudu v průběhu řízení podařilo vyvrátit, když po provedeném dokazování soud vyslovil přesvědčení, že žádost o požadované zvýšení podal stěžovatel mnohem dříve než v roce 1999 tak, jak tvrdil, a je mu proto třeba toto zvýšení přiznat již od data přiznání částečného invalidního důchodu v roce 1993, konkrétně od data 25. 2. 1993.

Z uvedeného je patrné, že stěžovatel žádný z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., pro něž by měl Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušit netvrdí, a obsah kasační stížnosti nelze ani pod tyto důvody podřadit. Kasační stížnost směřuje, jak bylo již výše uvedeno, jen proti důvodům rozhodnutí, a to navíc jen proti té části odůvodnění napadeného rozsudku, která se netýká důvodů zrušení přezkoumávaného rozhodnutí žalované, ale je v něm jen v úvodní rekapitulační části průběhu řízení citováno stanovisko žalované. Takový postup je nepřipustný ve smyslu ustanovení § 104 odst. 4 a odst. 2 s. ř. s., a proto musela být kasační stížnost z důvodů výše uvedených pro nepřipustnost odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže kasační stížnost byla odmítnuta.

Při rozhodování o odměně zástupkyně stěžovatele soud vyšel z ustanovení § 7, § 9 odst. 2, § 11 odst. 1 písm. b) a písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátního tarifu) a § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Přiznal proto zástupkyni stěžovatele odměnu ve výši 500 Kč za dva úkony právní služby, k čemuž je nutno přičíst dva režijní paušály v celkové výši 150 Kč. Uvedená částka bude zástupkyni stěžovatele vyplacena do 30ti dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. června 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu